

Stijloefening Nederlands bij Gerard Reve, *Nader tot U* (Amsterdam 1966)

Opdracht: Schrijf een reviaanse raammijmering

Cursist: Jorrit Bosma (VVS2017-2018, Engels1B)

Avonden met Reve

We zaten dus te praten, Gerard R. en ik, aan de Boslaan in Nooitgedacht, en terwijl het licht in de kamer krachtiger werd, doordat de ochtendzou zich boven het loof verhief, keek ik in mijmering verzonken door het raam naar buiten, naar de nieuwe dag die een ander licht wierp op ons nachtelijk samenzijn, waar geen eind aan scheen te komen. Gerard had zich de hele nacht bezondigd aan mooiaterij, hoe hij besloten had geen druppel meer te drinken voordat zijn Brief af zou zijn, en dat nog wel ter ere van de Naam die eeuwig leeft, dus had ik zijn wijnglas telkens tot over de rand volgegoten met Schotse whisky - malt, geen blend, niet van dat goedkope - dat hij, als een theeproever, in één teug had leeggezogen, en bij de derde of vierde portie had ik schalks op de Dood geproost, waarop Gerard met een bolling in zijn corduroij broek en verder ook vol eigenzinnig enthousiasme ('Ach Here! Ik kan wel spreken, want ik ben niet jong meer...') een expeditie naar het kerkhof voor had gesteld, in zichzelf revelend dat ik een Meedogenloze Jongen met fijne oortjes was, die hij als een vrouw zou bezitten, of als een dode, wat op hetzelfde neerkwam, of iets dergelijks. Ik had mijzelf gedwongen ondanks mijn vergevorderde staat van beneveldheid en mijn ervarenheid met herenliefde noch spiritualiteit, toch goed te blijven luisteren naar de grote Meester, teneinde mogelijk als apostel van zijn verlossende Woord mijn nietszeggende bestaan enige zin te verschaffen, in plaats van slechts andermans werk om te zetten naar mijn moederstaal en adem te halen dat ik niet stikte. Niet lullen, opschrijven, opschrijven, verder niks! Zo zou ik stof genoeg hebben voor een geheel eigen oeuvre en het *revisme* na Zijn Dood heimelijk omvormen tot *bosmanie*.

Gerard had zijn wijnglas met een klap neergezet op mijn salontafel, daar aan de Boslaan in Nooitgedacht, en in geuren en kleuren beschreven hoe we op weg naar het kerkhof in een bruin kafee in elkaars armen zouden belanden, of eigenlijk zou ik er al zijn, of altijd al geweest zijn, daar wil ik vanaf wezen, in ieder geval zou Hij dan voor de deur staan en aanbellen en zeggen: 'Jorrit, die stijloefening van je - weet je dat ik bij sommige stukken gehuild heb?' 'Mijn Schriftbrenger, mijn Reve! Geloofd weze Uw Werk tot in alle Eeuwigheid! Ik houd zo verschrikkelijk veel van Uw Woord,' zou ik proberen te zeggen, maar

die laatste bekentenis zou Hem ernstig ontstemmen, daar ik niet Hem maar Zijn Werk mijn maagdelijke jongensliefde zou hebben geannonceerd. Hij zou mij van zich afduwen en met een gesmoorde snik wegrennen, in de richting waar hij het kerkhof zou vermoeden, en hij zou ronddolen over Drentse landweggetjes, waar heideschaapjes in verschrikking een veilig heenkomen zouden zoeken, mij onderwijl in grote vertwijfeling en ontsteltenis achterlatend in de deuropening van het bruin kafee, waar ik aan zou moeten horen hoe zijn woedende geschreeuw ('Hij moet terdege klapjes hebben!') zich transformeren zou tot een klagelijk gebalk om geleidelijk weg te sterven. De volgende dag zou ik met bonkend hoofd en het schaamrood nog op de kaken naar hem op zoek gaan en hem onder een hunebed aantreffen, op zijn rug gelegen, met zijn ezelpik stijf tegen de deksteen, verlossende verkoeling zoekend en huilebalkend van onvervuld verlangen, want hij zou het restant van de nacht de paus gepest hebben zonder witte rook. Zachtjes zou ik zijn snuit strelen, en terwijl de ochtendzon zich boven het loof zou verheffen, zou ik hem aan zijn teugels teruggeleiden naar mijn huis, waar ik nog steeds in mijmering verzonken, met een boek op schoot tegenover een lege fauteuil, door het raam naar buiten zat te kijken, naar de nieuwe dag die een ander licht wierp op ons samenzijn, die eeuwige Avonden, waar geen eind aan scheen te komen.